

VLADIMIR KARTTUNEN

ROOPE JA KOLME PIPARIA

Vladimir Karttunen
Roope ja kolme piparia

«Буквально»

2019

Karttunen V. j.

Roope ja kolme piparia / V. j. Karttunen — «Буквально», 2019

ISBN 978-5-907137-90-5

Roope kohtaa uskomattomia seikkailuja, ihmeitä ja jouluisia askareita runomuotoisessa sadussa ”Roope ja kolme piparia”.Jouluisessa tarinassa Roope kohtaa hiihtoretkellään aivan uuden eläinten maailman. Ystävyys yhdistää ja auttaa selviytymään uhkaavistakin tilanteista. Lopulta kaikki pääsevät mukaan joulun todellisuuteen ja sadulla on onnellinen päätös. Kirjan kauniit ja värikkäät kuvat vievät lapsen mukaan sadun maailmaan.

ISBN 978-5-907137-90-5

© Karttunen V. j., 2019

© Буквально, 2019

Vladimir ja Pirjo Karttunen Roope ja kolme piparia

Vihdoin saapui talvi ja pakkasyöt,
kaiken alleen peitti paksut lumivyöt.

Sai valkean katteen metsät ja pellot,
sen alle jäivät kesäiset kissankellot.
Luonto lepäsi valkean puhtaana
valmistuen suureen juhlaan jouluna!

Roope eli kaupungissa keskellä asfaltin.
Kelmeät valot loisti katuihin kivisiin.
Huoneessaan hän uneksi retkestä mummolaan.
Kunpa jo kohta päästäisiin vaarin luokse vieraisiin!

Niin hitaasti menivät viikonpäivät,
mutta lopulta kaupungin melut taakse jäivät.
Metsän takana jo siinsi mummin talo,
sen ikkunoista tuikki lämmin valo.

Kun isän auto mummin pihalle kaartoi,

heti kohta Musti-koira Roopen saartoi.
Mummi Roopen syliinsä ovelta kaappasi,
vaari laukkuja kantoi ja vieraat sisälle saatteli.
Nyt alkoi koko perheen joululoma,
jäi koulu ja työ, alkoi levon aika soma.

Mummolassa alkoi touhu ja puuha.
Vaari kantoi metsästä joulupuuta.
Kuusi yhdessä nostettiin keskelle salia.
ja kultanauhoilla koristeltiin sen oksia.

Vaari ovikoristeen taitteli ja sen ulko-oveen ripusti.
Mummin keittiössä joulutortut ihanasti tuoksusi.
Roopen työnä oli pihan pikkulinnut ruokkia.
Ne tulevista siemenistä jo etukäteen kiitteli.

Kauralyhde paksujen jyvien painosta taipuu.
Siihen tiais- ja sirkkuparvet lentäen saapuu.
Ne olivat nälässä olleet jo pitkän tovin.
Nyt joka jyvän ne nokkivat ilolla kovin.

Siemenet katosivat lintujen nokkaan,
ei yhdenkään annettu pudota hukkaan.
Roopesta oli kiva touhua seurata.
Ei maalaiselämälle ollut vertaista!

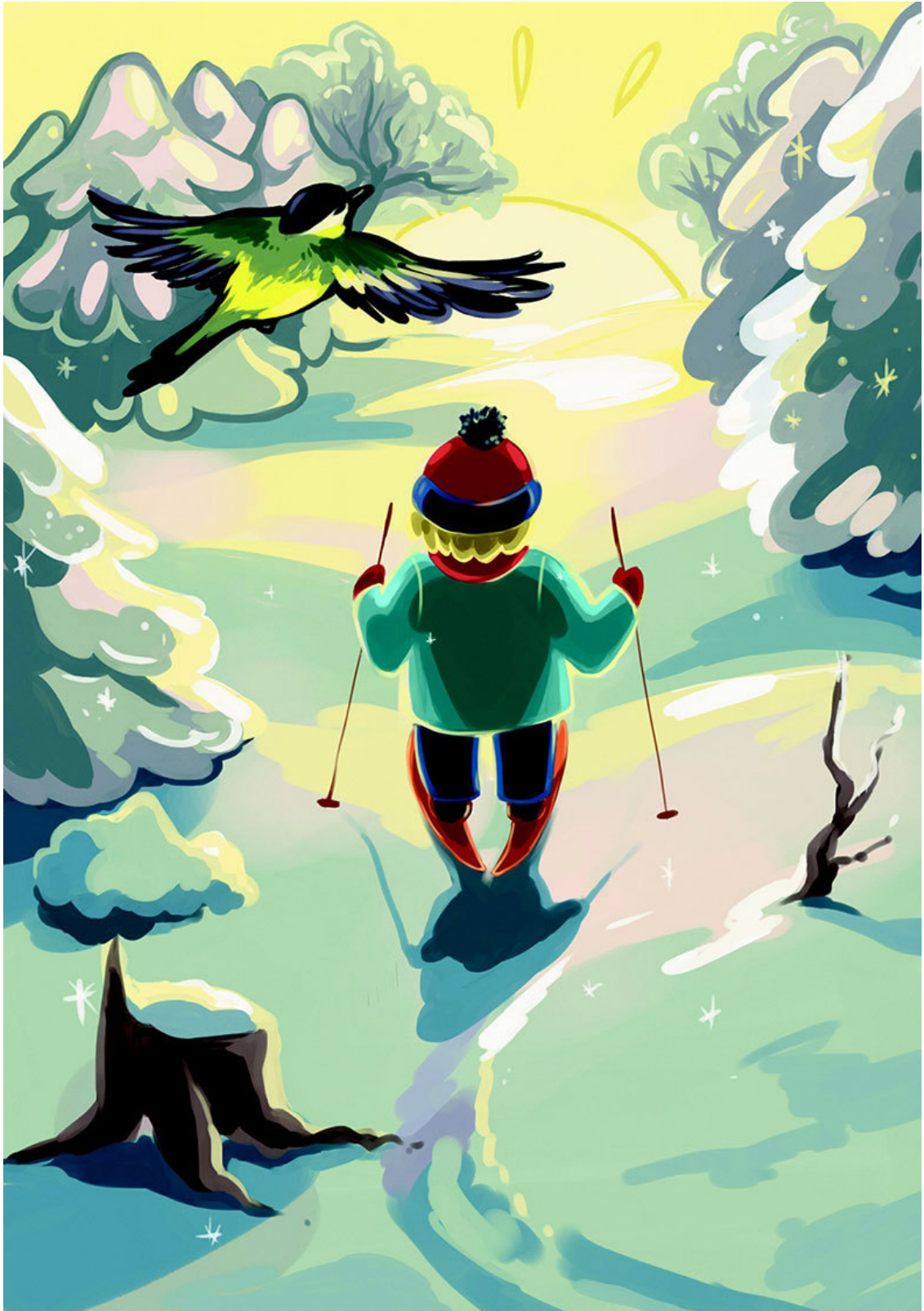

Omenapuu loi valkean katoksen oksistaan.
Ne timanttien lailla kimmelsivät lumivaipassaan.
Kohta hiihtämään kutsui sukset nurkan takaa
Ja Roope sauvoja käsiinsä kokeili jo alinomaa.

Vauhdin hurjasta hurmasta Roope puheli,

mutta vaari viisaasti toppuutteli:
– *Kyllä alkuun riittää tuttu pihapiiri,
katon kulmalla sua tarkkaa kukkoviiri.*

Vaari muitakin neuvoja vielä antoi
ja mummi eväspussia kantoi.
Jotta nälkä ei tulisi kesken matkaa,
hän eväitä Roopen reppuun laittaa.

Ensin talon ympäri Roope rinkiä hiihtää,
vaan jo kauemmaksi mieli halusi kiertää.
– Ei häitää, jos metsän laitaan reitti siirtyy,
tuttu talo vielä sieltäkin silmiin piirtyy.

– Saanhan vähän kauemmas mennä, saanhan?

hän mummilta anoi ja toivoi luvan saavan.
Äitikin heltyi ja Roopelle hymyillen sanoo:
– *Tule takaisin ennen kuin päivä metsän taa kato.*

Mummi ja vaari empivät vielä,
että pärjääkö pikkuinen metsätiellä.
Mummi kolme piparia vielä keittiöstä tuo.
– *Ne avuksi ovat, älä kaikkia heti syö.*
Jos matkalla tulisi pulmia eteen,
nämä taikapiparit ota silloin esiin.

Mummi ja vaari jäi vilkuttamaan ikkunasta,
kun latu jo kääntyi metsään pihan suojasta.
Lumi hauskasti narskui suksien alla,
vauhti kiihtyi sauvoilla vauhdittamalla.

Oli metsä kaunis kuin satumaa ihmeinen.
Auringon säteet leikki kinoksilla hohtaen.

Äkkiä tiainen Roopen luokse lennähtää,
jotain viestiä se yrittää kovasti visertää.
Linnun siipi jo pipon tupsua viistää,
mutta Roope sen hädästä ei saa selvää.
Tintti pyörii, hyörii ja siipiä räpyttää.
Se tärkeää asiaansa kovasti välittää.

Toinen yllätys puun takaa kurkkaa,
sieltä vilkkuu kaksi pupunkorvaa lurppaa.
Valkoisen pupun töpöhäntä värisee,
Kun emojänis puun takana pelosta tärisee.
Roope hiljaa hiihtelee lähelle kuusta
ja kuulee avunpyynnön jänön suusta.

*– Mikä hätänä sulla on jänökulta?
Tahdotko jotain apua multa?
Älä turhaan pelkää ja suotta säiky.
Metsä on hiljaa, ei mitkään vaarat sua väijy.*

Mutta silloin oksa rasahtaa
ja uhkaava ääni lähellä murahtaa.

Lisää lunta taivaalta tuiskuttaa,
Roope vaivoin näkee puiden taa.
Sieltä lähenee sudet harmaaturkkiset
mielessään juonet ilkeämieliset.
Niiden hampaat hurjasti välkehtivät.
Niiden välistä näkyi hengitykset huuruavat.

Jo lähenee, lähenee susilauma.
Pääseekö pakoon Roope-parka?
Henkeä salpaa ja mieli on musta:
– En minnekään ehdi mä pakoon sutta!

Roope suksien suunnan vauhdilla käänsi.
Jänis oitis niiden kannoille kypälät sääti.
Nyt kiire on kova ja hätä suuri,
ettei vain sudet kiinni saisi juuri!

Jänis loikki mäkeä Roopen ohi vauhdilla,

Roope jänöstä jäi jälkeen suksilla.
Nietoksiin vajosi sukset ja sauvat.
Olispa tarpeen nyt vaarin neuvot oivat!
Itku jo nousi Roopen rintaan
ja kyyneleet tunki silmien pintaan.

Harmaaturkit lähemmäs vain liikkui.
Ne toisilleen jo varmasta saaliista ilkkui.
Roopen voimat hiipuu eikä puhti riitä.
Voi retken loppu olla huono eikä koti siinnä.

Roope äkkiä muistaa mummin sanat:
– *Jos vaara sua uhkaa, ota piparit nämä!*

Hädässään Roope ei muuta keksi,
hän huusi kovaa: – *Pipari tule avuksi!*
Samassa pipari muuttui mökiksi,
sen seinät ja katto Roopen turvaksi.

– *Onko tää unta vai ihanko totta?*

Näin pääsinkö pakoon ilkeää sutta?

Roope ihmettä mielti ja päättään puisti,
sormet sokerikoristeita pitkin luisti.
Ikkunat, seinät, lattia, katto,
karkkia jopa on lattiamatto!

Kuorrutus makea ja siirapin tuoksu.
Taikatalon sisälle päätyi pakojuoksu.
– *Tässäpä mökissä on mukava asua,
ei tarvitse mummin lorua katua!*

Huoneessa vuoteita ei ollut lain,
koska turhia ne olisikin vain.
Väsymys täällä haihtuisi pois,
kun piparit uusia voimia tois.

Silloin kiivas koputus kaikuu ovelta,
ja ulkoa kuuluu ääni vaativa.
Roope kysyy: – *Kuka on siellä?*
– *Täällä on jänö, muistatko vielä?*
Susi mua jahtaa, olen niin avuton.
Avaa jo ovi, olen aivan toivoton.

Roope oven aukaisee,
ja jänö ulkoa sisälle pinkaisee.
Mökin nurkkaan pupu kyyristyy,
korvat sen ympäri turvaksi kietoutuu.
Ristihuulet itkusta värähtelee
ja hännäntupsu pelosta tärisee.

– Talvella metsässä ruokaa on vähän.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.